

[Udenrigsministeren.]

en overordentlig usikker situation, en situation, hvor ingen med blot nogenlunde rimelighed kan gøre sig en forestilling om, hvorledes det skal være muligt at få skabt rolige og ordnede tilstande inden for den nærmeste fremtid.

Der er i Cambodia en særdeles labil situation, som meget vel kan føre til, at konflikter opstår i denne del af verden.

Laos er trods neutraliseringsbestræbelserne og aftalerne herom stadig væk en usikkerhedskilde, som foruroliger naboerne, og som er med til at øge spændingen.

Ganske særlig gælder det, at den konfrontation, der finder sted mellem Indonesien og Malaysia, giver os al anledning til at frygte, hvad konsekvenserne kan blive, hvis de mæglings- og forligsbestræbelser, som nu er i gang under ledelse af Thailands udenrigsminister, og som forhåbentlig bliver fortsat af Cambodias statschef, ikke fører til et positivt resultat.

I hele usikkerhedens, ustabilitetens område kommer så den franske anerkendelse af Pekingregeringen ind som et nyt indslag. Jeg er — tror jeg — nødt til at sige, at det er vanskeligt at bedømme, hvad virkningen heraf kan blive. Under mit ophold i dette område blev jeg adskillige gange spurgt om, hvorledes vi fra dansk side så på Frankrigs anerkendelse af Pekingregeringen. Jeg måtte hertil naturligvis svare, at det var et problem, vi ikke havde taget stilling til. Det var Frankrigs eget problem, hvad man ville med hensyn til anerkendelse eller ikke-ankendelse. Jeg benyttede imidlertid lejligheden til på forespørgsel at gentage, hvad der er Danmarks standpunkt over for Kina, nemlig at vi allerede for 14 år siden har anerkendt det kommunistiske regime i Kina, og at vi fortsat opretholder denne anerkendelse. Jeg redegjorde for, at vor motivering herfor er vor forståelse af folkeretten og den folkeretlige doktrin, som siger, at anerkendelse af regeringer skal ske, når sådanne regeringer rent faktisk har magten i det pågældende område, og uden hensyn til om man har sympati eller ikke sympati for de pågældende regeringer. Denne realistiske forståelse af folkeretten er jo opretholdt af alle de danske regeringer i de 14 år, der er gået, siden anerkendelsen fandt sted. På forespørgsel om, hvorledes vore syns-

punkter var, tilføjede jeg, at efter min opfattelse kunne det ikke være en fornuftig politik at opretholde eller skærpe en isolation af en nation, der tæller ca. en fjerdedel af verdens befolkning. Vor opgave må være at søge denne nation draget ind i et ansvarligt samarbejde med andre nationer i verden. Det er derfor, Danmark ved de lejligheder, vi har haft dertil i FN, har stemt for, at Kinas plads i FN skulle gives til Pekingregeringen, efter at denne regering er blevet etableret. Hver gang spørgsmålet om mandaterne har været oppe, har vi indtaget dette standpunkt, og også her er vor politik fra regeringens side uforandret i overensstemmelse med den holdning, vi har indtaget i de sidste mange år siden Pekingregeringens etablering.

Blandt de uromomenter, der findes i verdenspolitikken kunne man nævne mange andre. Ikke mindst gælder det, at der i det afrikanske kontinent er opstået en række usikkerheder, som nok kunne give anledning til funderinger af forskellig art. Det skal jeg imidlertid afholde mig fra; det tror jeg ikke tjener noget fornuftigt formål i denne debat.

Derimod har vi et problem tæt inde på livet, som vi måske i løbet af få dage direkte kan komme til at tage stilling til. Jeg tænker på udviklingen i Cypern. Det høje tings medlemmer ved, at vi har fået en henvendelse om at være med til etablering af et fredskorps i Cypern, et korps, der skulle være på 10.000 mand, og som skulle sikre opretholdelse af ro og orden i Cypern for en periode af indtil 3 måneder, mens der skulle iværksættes særlige mæglings- og forligsbestræbelser for at søge det overordentlig vanskelige cypriotiske spørgsmål løst. Der foreligger ingen afklaring af spørgsmålet om etableringen af et sådant fredskorps i Cypern. Vi har drøftet det i regeringen, og vi er nået frem til den opfattelse, at vort svar på henvendelsen bør være positivt, men at dette må forudsætte visse betingelser opfyldt, før vi kan engagere os aktivt i opstillingen af en sådan fredsstyrke.

Den første betingelse må være den, at den cypriotiske præsident, Makarios, siger ja til at modtage en sådan styrke. Det må nødvendigvis være en forudsætning for, at en sådan aktion kan iværksættes, at den sker med fuldt samtykke fra den regering,